

SPLENDOAREA ASCUNSĂ

Osho

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră

Splendoarea ascunsă

Osho

Traducere: Carmen Ștefania Neacșu

**EDITURA MIX
BRAȘOV 2013**

Culegere: **Carmen Ștefania Neacșu**
Tehnoredactare: **Mioara Asmarandei**
Corectură text: **Corina-Ioana Zamfir**
Coperta: **Elena David**
Consilier editorial: **Florin Zamfir**

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Splendoarea ascunsă / Osho; trad.: Carmen Ștefania Neacșu; ed.:

Florin Zamfir - Brasov : Mix, 2013

ISBN 978-606-8460-10-9

I. Neacșu, Carmen Ștefania (trad.)

II. Zamfir, Florin (ed.)

294.5

Copyright © 1987, 2003 OSHO International Foundation, Elveția.
Pentru mai multe informații vizitați www.osho.com/copyrights

Toate drepturile rezervate.

Titlul original: *The Hidden Splendor*, by Osho

OSHO este o marcă înregistrată a Osho International Foundation.

Pentru mai multe informații vizitați www.osho.com/trademark.

Această carte cuprinde transcrierea seriei de discursuri ținute în public de Osho și cunoscută sub numele „Splendoarea ascunsă”. Toate discursurile ținute de Osho au fost publicate integral sub formă de carte tipărită dar sunt disponibile și sub formă de înregistrări audio. Înregistrările audio și arhiva completă a textelor poate fi găsită online în Biblioteca OSHO la www.osho.com.

Romanian translation: Copyright © 2012 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: contact@edituramix.ro

Tipar executat la S.C. Ganesha Publishing House S.R.L. - București
Tel: 021 423 20 58 • Tel/fax: 021 424 98 13 • E-mail: contact@ganesa.ro

Web: www.ganesa.ro

Cuprins

Nota editorului	7
Nota traducătorului	8
1. Încrederea e podul dintre tine și existență	9
2. Fii indiferent față de minte	27
3. Nu face din viață un joc de întrebări și răspunsuri	43
4. Cine te împiedică? Dansează și tu!	65
5. Momentul acesta este mai mult decât suficient	85
6. Numai proștii aleg să fie cineva	105
7. Pregătirea pentru ultimul război mondial	119
8. Gustul ființei tale	135
9. Politica papală: superstiție organizată	149
10. Iluminarea nu e o experiență	165
11. O Arcă a lui Noe la nivel de conștiință	181
12. Viața însăși e un miracol	201
13. Adevărul nu e divizibil	217
14. Nu mai e timp pentru instrumente	234
15. Acesta este ultimul dans	251

16. Iubirea e întotdeauna un împărat	267
17. Privirea detașată: darul tău către tine însuși	283
18. Înăuntrul tău e ascuns Dumnezeu	301
19. Când ai ajuns la maximum, dispari	315
20. Dorul tău e sămânța	331
21. Cel mai mare inadaptat din lume	345
22. Ce vrei mai mult?	363
23. Iubirea: nu o relație, ci o stare existențială	379
24. Tot ceea ce facem e un obstacol	395
25. Privitorul e întotdeauna în acum	409
26. Scopul vieții e viața însăși	425
27. Armonia e realitatea ta	443
 Despre autor	 457

Nota editorului

Osho este un vorbitor, el nu a scris nicio carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

„Trebuie să mă adresez unei mulțimi, așa că trebuie să generalizez, or adevărul generalizat devine fals. El are sens întotdeauna numai în cazul unei persoane anume. Eu mă confrunt în fiecare zi cu dificultatea aceasta. Dacă vii la mine și mă întrebi ceva, îți răspund ție și nimănui altcuiva. Altă dată, altcineva vine și mă întreabă ceva, iar eu îi răspund lui și nimănui altcuiva. Iar aceste două răspunsuri pot să fie chiar contradictorii, din cauză că aceste două persoane care au întrebat pot să fie contradictorii.” (spune Osho în cartea „Psihologia ezotericului”)

„Ceea ce rostesc eu poate să nu reprezinte ceea ce vreau să spun. Iar ceea ce vreau să spun poate să nu fie ceea ce este rostit. Așadar nu confundați spusele mele cu mesajul meu. Citiți mereu printre rânduri, urmăriți întotdeauna nu ceea ce s-a spus, ci ceea ce a fost indicat. Există lucruri care nu pot fi spuse, dar pot fi arătate, indicate. Tot ceea ce este profund și tot ceea ce este fundamental poate fi doar arătat, niciodată rostit. Iar eu spun lucruri care nu pot fi spuse, prin urmare nu vă agățați de cuvintele mele. Dați totdeauna cuvintele deoparte, ca și cum ar fi nesemnificative, și pătrundeți adânc căutând înțelesul fără de cuvinte, înțelesul tăcut. Acesta se află întotdeauna acolo, în spatele cuvintelor.” (spune Osho în cartea „Eu sunt poarta”)

Nota traducătorului

În „Splendoarea ascunsă” întrezărim un Osho care îi poate surprinde, întrucâtva, pe unii dintre noi: vulnerabil într-un fel omenesc, dezamăgit de cei spre care și-a revărsat iubirea fără rezerve de-a lungul anilor, trădat în optimismul lui de superficialitatea acestei lumi și de răătăcirile constante ale oamenilor. Un Osho care mărturisește, într-unul dintre discursurile reunite în această carte: *„Unul dintre cele mai semnificative lucruri pe care le-am învățat e să nu mă întristez când trădați, să nu mă simt mâhnit atunci când o luați pe drumuri greșite – de fapt, nici măcar să nu mă aștept de la voi să vă încredeți în mine. (...) Iisus a fost trădat doar o dată, de către un discipol. Eu am fost trădat continuu de-a lungul multor ani, aproape atâtor ani câți a trăit Iisus pe pământ – treizeci și trei de ani. Atâția oameni în care am avut încredere totală m-au trădat cu atâta ușurință. A existat o vreme când erau gata să moară pentru mine și apoi un lucru mărunț... dacă nu le-am împlinit așteptările, pe care nu m-am învoit niciodată să le împlinesc, iubirea lor s-a transformat într-o mare ură. Același om care era gata să moară pentru mine e gata să mă omoare.”*

Cu mai puțin de trei ani înainte să-și părăsească trupul, fragilul Osho din paginile cărții de față dezvăluie, delicat și pentru câteva clipe numai, răni pe care le poartă în suflet. Răni altminteri nu ușor de ghicit, fiindcă jovialitatea lui binecunoscută și insistențele lui, de-a lungul anilor, că suferința e un sentiment complet străin de el ne-au creat, poate, o imagine a unui iluminat invulnerabil. Însă ne spune el acum: *„Faptul de a fi fost în compania voastră de-a lungul acestor trei decenii nu a însemnat o învățare, ci doar o descoperire – am descoperit că nu există niciun om în lume care să fie atât de lucid încât să-l poți măcar numi prieten, atât de lucid încât să-l poți măcar numi iubit. Aceasta n-a fost o învățare, ci e pur și simplu o descoperire pas cu pas, pe măsură ce am ajuns să cunosc ființele omenеști.”*

Totuși, ca un veritabil maestru spiritual, își continuă până la capăt misiunea pe care și-a asumat-o. Răspunde, cum a făcut-o mereu, întrebărilor mai mult sau mai puțin semnificative ale căutătorilor spirituali, vine în întâmpinarea nevoilor lor, îi ține de mână pe drumul necunoscut și imprevizibil al căutării de sine: *„Am să fac mai departe tot ceea ce simt că e necesar pentru creșterea conștiinței voastre. (...) Poate că sunt șanse să fie salvați câțiva oameni – și pentru ei continui să construiesc o Arcă a lui Noe, știind cât se poate de bine că e posibil ca atunci când Arca lui Noe va fi gata, să nu mai fi rămas nimeni care să poată fi salvat. Se poate ca fiecare să fi plecat pe drumul său.”*

Încrederea e podul dintre tine și existență

Osho,

Un cerc pare să se fi închis. Simt că am ajuns într-un loc pe care îl părăsisem din copilărie, trăind o viață inocentă, poetică, extatică. Pe-atunci întregul univers era familia mea. După aceea – mai întâi fiindcă am avut încredere, apoi fiindcă mi-a fost frică – am permis societății să preia controlul. Acum am dat jos, unul câte unul, toate straturile. Am străbătut durerea, am lăsat în urmă frica, am lăsat în urmă ambiția. Călătorind astfel cu ochii larg deschiși, stau acum sub cer, sorbind dulcea splendoare; zi și noapte. Osho, îmi pare că nu există întuneric, că nu există sfârșit, uneori îmi pare că nici măcar eu nu exist.

Rareori se întâmplă ca cineva să-și redobândească copilăria. Ar trebui ca lucrul acesta să se întâmple mai des. Ar trebui să li se întâmple tuturor, căci dacă nu se întâmplă, viața rămâne incompletă.

În permanență duci dorul a ceva – ceva ce știai, dar ai uitat – o amintire stinsă, o aducere aminte pierdută. Iar golul nu este un simplu gol, ci o rană. Te doare, fiindcă ai adus cu tine ceva când ai venit pe lume și ai pierdut acel ceva pe drum. Și pare imposibil de găsit în universul acesta aglomerat. Dar până când acest lucru nu se întâmplă, viața ta e zadarnică, e o suferință, un dor fără rost, o năzuință deșartă, o sete pe care știi că nu e chip s-o astâmperi.

Milioane de oameni se nasc, își trec veacul și mor, dar fără să știe de ce s-au născut, fără să știe de ce le-a fost oferit prilejul să trăiască. Fără ca măcar să știe cine sunt: de unde vin și încotro se duc; care e destinul lor.

O viață atât de lipsită de orice noimă este, în cel mai bun caz, un fel de vegetare – fără conștiință, fără luciditate, fără a-ți cunoaște nici măcar splendoarea ascunsă a ființei tale.

Tu ești binecuvântată. Și adu-ți mereu aminte să te rogi existenței ca toată lumea să fie binecuvântată în același fel.

Spui: „Un cerc pare să se fi închis.” S-a închis, nu spune că *pare* să se fi închis. „Simt că am ajuns într-un loc pe care îl părăsisem din copilărie, trăind o viață inocentă, poetică, extatică. Pe-atunci întregul univers era familia mea. După aceea – mai întâi fiindcă am avut încredere, apoi fiindcă mi-a fost frică – am permis societății să preia controlul.”

Aceasta este cea mai mare crimă pe care o comite societatea împotriva fiecărui copil. Nicio altă crimă nu poate fi mai mare decât aceasta. Să distrugi încrederea unui copil înseamnă să-i distrugi întreaga viață, fiindcă încrederea e atât de prețioasă încât în momentul în care o pierzi, pierzi și contactul cu ființa ta.

Încrederea e podul dintre tine și existență. Ea e forma cea mai pură de iubire și odată ce ți-ai pierdut încrederea, iubirea devine și ea imposibilă.

Însă încrederea fiecărui copil e exploatată. El are încredere în mod firesc în părinții lui și din această cauză, aceștia îi dau tot felul de credințe otrăvitoare, o personalitate care e falsă, un ego care îl va văduvi de propriul său suflet; credințe, gânduri, scripturi care îi vor împiedica inteligența să se dezvolte, care-i vor sta în calea căutării adevărului, care îl vor face parte integrantă a unei religii organizate, stupide.

Numesc stupidă orice religie organizată, deoarece religia adevărată nu poate fi niciodată organizată. Religia adevărată e întotdeauna individuală, ea nu are nimic de-a face cu mulțimea. Un Iisus poate fi religios, dar nu și creștinii. Creștinii nu sunt decât copii la indigo. Ei și-au uitat originalitatea, individualitatea lor.

Iisus nu urma pe nimeni. El nu imita pe nimeni. Asta a fost vina lui, faptul că nu a permis societății să-i exploateze încrederea. El nu a permis mulțimii să-l reducă la o personalitate falsă. A rămas un individ.

Și-a riscat viața, dar n-a făcut compromisuri cu societatea. A fost mai bine să moară pe cruce, decât să trăiască precum un ipocrit. Măcar pe cruce a fost sincer, autentic – a fost el însuși.

Ar fi putut să trăiască în mulțime, dar nu propria viață. Ar fi fost o rotiță în angrenaj – lipsit de orice individualitate, lipsit de orice inteligență a sa, proprie, lipsit de orice înțelegere a adevărului, a semnificației, a frumuseții și a imensei grații a existenței.

Și-ar fi putut salva viața, dar de fapt *aceasta* ar fi fost răstignirea. A primit să fie răstignit – adică să-și mântuiască viața – neînfricat, având încredere în existență, fără nicio urmă de mânie împotriva mulțimii. Chiar și în ultima clipă, aflat pe cruce el se ruga pentru mulțime: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Sunt oameni inconștienți. De la oameni inconștienți nu te poți aștepta la nimic mai mult.”

Nu avea decât treizeci și trei de ani; avea în față o viață lungă. Dar aceasta este frumusețea acestui om, că a sacrificat viața aceea lungă ce ar fi fost lipsită de orice sens, ar fi fost falsă, pentru ceva autentic, real – fără să se plângă câtuși de puțin, fără cea mai mică urmă de ranchiună împotriva cuiva.

Mai întâi, părinții exploatează copilul fiindcă el nu poate nici să conceapă că ei îl vor amăgi. Iar părinții nu-l amăgesc cu bună știință; ei sunt inconștienți. Au fost și ei, la rândul lor, amăgiți de părinții lor.

Fiecare generație a corupt fiecare generație nouă. Părinții nu știu dacă există sau nu Dumnezeu, dar copilului îi dau impresia că Dumnezeu ar exista: îl duc la biserică, sau la sinagogă, sau la templu. Nici ei nu știu, nici rabinii sau episcopii sau preoții lor nu știu.

E o lume complet nebună. Orbii conduc alți orbi. Și nimeni nu-și pune întrebarea: încotro ne ducem și de ce?

Eu am refuzat de la bun început să cred în orice lucru de care nu eram convins. Toată lumea era iritată de mine – și nu făceam niciun rău nimănui. Voiau să mă duc la templu. Voiau să ating picioarele cuiva pe care-l considerau ei sfânt. Le-am

spus: „N-am nimic împotriva. Pot să-i ating picioarele. Pot să-i ating și capul, dar trebuie să știu măcar de ce o fac. Ce calități are omul acesta?” Iar răspunsurile pe care le primeam erau atât de ridicole... „Pentru că omul acesta a renunțat la lume.”

Atunci spuneam: „Asta nu dovedește decât că omul e un laș, că fuge de responsabilități. Iar dacă a renunțat la lume, atunci ce caută aici? Și aici e tot în lume! Și-o fi abandonat el casa, dar acum stă în casa altcuiva. N-a făcut decât să-și abandoneze responsabilitățile. Și-a abandonat soția și copiii. Aceștia vor ajunge cerșetori, iar soția va ajunge prostituată. Și cine e responsabil pentru asta? Iar omul acesta a devenit un parazit, pentru că nu face nimic. Toată treaba lui e să-i lase pe oameni să-i atingă picioarele.”

Tatăl meu a încetat să mă mai ia cu el. Însă eu mă țineam după el, iar el îmi zicea: „Să știi că nu vii cu mine.” Eu îi răspundeam: „Nu vin cu tine. Dar drumul ăsta nu e al tău. Nu știu eu unde te duci și nici măcar nu mă interesează. Nici tu n-ai de ce să te întrebi unde mă duc eu. E doar o simplă întâmplare că merg în spatele tău.”

Dacă se oprea, mă opream și eu. Atunci îmi spunea: „Nu e bine să facem zarvă în piață fără să fie nevoie.” Îi răspundeam: „Tu faci zarvă, eu mergeam în liniște. Nu te-am întrebat absolut nimic. De ce te-ai oprit? Iar dacă tu poți să te oprești fără să-ți dau eu voie, eu de ce nu pot să mă opresc fără să-mi dai tu voie? E un drum public.”

Și până la urmă ajungeam la destinația lui, iar pe când ne apropiam de templu sau de locul în care stătea vreun sfânt, el începea să ducă muncă de lămurire cu mine: „Bine, ai venit, dar să nu deschizi gura.” Eu îi răspundeam: „Dacă văd un lucru prostesc, eu nu pot să tac. Am nevoie de niște răspunsuri cinstite.” Atunci el îmi spunea: „Se pare că va trebui să încetez să mă mai duc la templu, la sfinți – numai din cauza ta!” „Nu contează,” îi spuneam eu, „pot să mă duc și fără tine. Și o să le fac chiar *mai multe* necazuri, pentru că oamenii aceștia pe care-i venerezi tu sunt cei mai urâți pe care i-am văzut vreodată.”

Sfinții hinduși au niște burți atât de mari, încât nu mai știi dacă e un om cu o burtă sau o burtă cu un om. Și aceștia sunt oamenii care au renunțat la lume! Așa că eu aveam obiceiul să întreb: „Dar ce e cu burta lui? E cumva gravid?”

Explicația e simplă: oamenii care renunță la sex încep să mănânce tot mai mult și mai mult, fiindcă înlocuiesc sexul cu mâncarea. Devin obsedați de mâncare. Burțile acestea mari ale sfinților hinduși nu fac decât să simbolizeze sexul reprimat.

Iar voi îi venerați pe oamenii aceștia dereglați psihologic. Nu văd în ochii lor nicio lumină, nu văd pe fața lor nicio urmă de grație. Nu văd în cuvintele lor nicio autoritate. Ei citează scripturile. Întreaga lor „ființă” e între ghilimele – nu au cunoscut nimic prin ei înșiși.

Poate că Gautama Budha a ajuns la cunoaștere, dar a-i repeta cuvintele nu înseamnă că și tu ai ajuns la cunoaștere. Cuvintele acelea pot fi repetate și de un papagal. Dar papagalul nu poate deveni un buddha.

Mergeam împreună cu bunicul meu la temple și vedeam oamenii venerând statui moarte, din piatră – ce fel de umanitate am creat – doar pentru că a spus cineva că „Statuia aceasta este statuia lui Dumnezeu.”

Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu. Niciun fotograf nu i-a făcut nici măcar o fotografie. Cum de au reușit sculptorii aceștia să-i facă statui? Din pură imaginație.

Gautama Buddha a murit acum douăzeci și cinci de secole, iar prima sa statuie a fost făurită la cinci sute de ani după moartea lui. Nu mai era în viață nici măcar o singură persoană dintre cele care îl văzuseră pe Buddha. Și veți fi surprinși să aflați că s-a întâmplat pe vremea când a venit în India Alexandru cel Mare, iar toate statuile lui Buddha au fața lui Alexandru cel Mare!

Alexandru era un bărbat frumos, tânăr și robust. Pictorii și sculptorii au fost atrași de el. El a devenit prototipul pentru Gautama Buddha, pentru Mahavira, pentru cei douăzeci și patru de tirthankarași ai jainiștilor. Niciunul dintre ei nu are față de indian; față este de grec.

Însă bunicul meu îmi spunea: „Nu vorbi astfel de lucruri. Dacă te aude cineva, o să creadă că te-am adus ca să provoci tulburare.” Eu îi răspundeam: „Greșești. Nu tu m-ai adus, tu ai venit cu mine. Eu veneam oricum. De unde ți-a venit ideea că m-ai adus tu? Și până când nu-mi dovedește cineva că statuile acestea sunt ale lui Buddha sau ale lui Mahavira, de ce să le venerez? De fapt, ele ar trebui înlăturate! Sunt statui ale lui Alexandru cel Mare, unul dintre oamenii cei mai smintiți din câți au fost pe lume – unul care a avut ambiția să cucerească întreaga lume. Iar oamenii aceștia – Buddha și Mahavira și ceilalți – au fost împotriva ambiției, împotriva dorinței. Eu au renunțat la regatele lor, însă ce soartă stranie: în loc să fieenerate statuile lor, în toate templele din India suntenerate statui ale lui Alexandru.”

Dar firește că părinții au putere, știu mai multe, iar copiii sunt neajutorați, inocenți. Poți să le umpli capul cu orice prostii. Iar când ajung la maturitate, prostiile acelea vor fi devenit atât de adânc înrădăcinate încât vor fi gata să se bată pentru ele, vor fi gata să omoare sau să se lase omorâți pentru ele.

Ce sunt războaiele religioase? Oamenii se luptă pentru niște închipuiri – „Dumnezeu”. Niciunul dintre ei nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, nici creștinii, nici mahomedanii, dar ei se luptă pe motiv că dumnezeul lor are dreptate, pe când al tău se înșală.

Simplificat, ceea ce spun ei este: „Noi avem dreptate. Voi vă înșelați.” Iar asta ar fi mult mai limpede, ar deveni clar că e o luptă a egourilor, nu un război religios. Nu e o cruciadă. Fiecare vrea să demonstreze că egoul lui are dreptate, iar lucrul acesta poate fi demonstrat numai dacă el dovedește că toți ceilalți se înșală. Atunci el capătă o anumită superioritate, e mai presus de ceilalți, mai sfânt.

Așadar mai întâi e vorba de simpla încredere a copilului. Iar apoi... observația ta e absolut corectă. Apoi e frica.

Părinții pot să te pedepsească; pot să-ți ia ceea ce ai. Profesorii pot să te pedepsească. Ești nevoit să accepți tot ce spun aceia care au o anumită putere. În felul acesta, fiecare om a fost abătut, făcut să devieze de la calea sa firească și a luat-o într-o direcție care nu era pentru el.

De aceea neliniștea, suferința și o tristețe adâncă nu ne părăsesc niciodată. Tristețea aceasta este existențială: până ce nu te vei putea manifesta ca sinele tău natural, primăvara nu va veni niciodată la tine, florile nu vor înflori niciodată în ființa ta, iubirea nu va crește nicicând.

Nu vei cunoaște niciodată gloria vieții și splendoarea conștiinței.

Spui: „Acum am dat jos, unul câte unul, toate straturile.” Pentru asta duc eu toată munca pe care o desfășor aici – ca să curăț straturile cepei. Să le curăț până în punctul în care nu mai rămâne nimic – doar spațialitate și tăcere.

Pentru că o ceapă nu e altceva decât straturi și straturi și straturi, iar când ultimul strat e înlăturat, rămâi cu mâinile goale. Iar în mâinile acelea goale coboară toată gloria, toată împărăția lui Dumnezeu.

Tu nu ai de făcut decât să nu stai în cale, decât să lași cale liberă lui Dumnezeu ca el să pătrundă înăuntru.

Trebuie să deschizi ferestrele și ușile, pentru ca adieri proaspete să poată intra și razele dătătoare de viață ale soarelui să poată dansa înăuntru, iar încăperea să se însuflețească.

Credințele, tradițiile, scripturile, religiile tale – toate acestea îți zăvorăsc ființa din toate părțile. Nicio urmă de aer proaspăt, nicio rază de soare, nicio mireasmă adusă de adiere, niciun pic de viață care să danseze în tine împreună cu razele de soare – și-atunci cum să fii fericit? Cum să poți fi beatific? Ai săpat un mormânt pentru tine. Ești în viață, dar trăiești în mormânt. Oricine e creștin sau hindus sau mahomedan sau budist, trăiește într-un mormânt. Nu mai e viu.

E bine că ai avut destul curaj pentru a înlătura toate straturile cepei.

„Am străbătut durerea.” Da, există durere din cauză că toate acele credințe, gânduri, filozofii au ajuns într-atâta să facă parte din tine încât nu e ca și cum ți-ai da jos hainele, ci e ceva asemănător jupuirii. E dureros.

Însă durerea aceasta e un preț care merită plătit. E aproape durerea unei operații, a înlăturării cancerului din sufletul tău. Iar odată ce ai trecut prin durere, frica dispare, ambiția dispare.

Observația ta are o însemnătate imensă pentru toți ceilalți, fiindcă orice ambiție vine din frică. Orice ambiție vine dintr-un complex de inferioritate, din cauză că îți e frică să fii tu însuși. Vrei să fii altcineva – președinte al unei țări, prim ministru, cel mai bogat om... iar oamenii găsesc diferite modalități fiindcă nu se poate ca atâția oameni să fie președinți, să fie cei mai bogați, să fie prim miniștri. Și atunci întemeiază un Club Rotary.

Prostia omenească nu are limite. Într-un Club Rotary, președinții sunt aleși prin rotație. Fiecăruia îi vine rândul să devină președinte, ambiția fiecăruia ajunge să fie satisfăcută. Însă Clubul Rotary își alege membrii numai din rândul celor mai buni în profesia lor. Iar ceilalți? Ceilalți întemeiază Cluburi Lions! Și mai există multe alte cluburi. Funcția lor e doar aceea de a-ți oferi o consolare, de a te face să simți că nu ești un nimeni, ci ești un președinte, ești o secretară.

*Shankaracharya*și hinduși, care sunt echivalenții papilor creștini, își spun „învățători ai lumii” – *jagatguru*. Eu am locuit o vreme într-un loc, Raipur. Și am fost surprins să aud că un bărbat din acel oraș își spunea Jagat-guru, „învățătorul lumii”. Și nu era un shankaracharya.

Nici măcar shankaracharyași nu sunt *jagatguru*, pentru că nu sunt recunoscuți ca maștri de toată lumea. Nici măcar papa, care are cel mai mare număr de adepți din lume – șapte sute de milioane de oameni – nu-și poate spune învățător al lumii. Iar omul acesta locuia aproape de casa mea – așa că într-o zi m-am dus pe la el.

Tocmai i se făcea un masaj, unul dintre discipolii lui îl masa. Așa că l-am întrebat: „Am auzit vorbindu-se atâta despre tine; o chestiune însă m-a nedumerit. Cum ai devenit învățător al lumii, Jagatguru?”

Mi-a răspuns: „E o poveste lungă.”

Eu i-am zis: „Oricât ar fi de lungă, spune-mi-o.”

Și s-a dovedit a fi cea mai scurtă poveste pe care mi-a fost dat să o aud! Cel care îi făcea masaj se numea Jagat. Iar el era singurul său învățător, celălalt era singurul lui discipol, așa că cineva a venit cu sugestia: „De ce nu-ți spui tu Jagatguru (învățătorul lui Jagat)?” Ideea era într-adevăr una care îi surâdea foarte mult! A început să-și spună Jagatguru.

Eu i-am zis: „E ceva cât se poate de logic. De fapt, shankaracharyașii nu sunt Jagatguru, *tu* ești. Dar spuneați că e o poveste lungă, când de fapt povestea e atât de scurtă – e despre două persoane!”

Omul caută să fie *cineva*.

Nu-și poate da voie să fie doar el însuși.

A fi doar el însuși înseamnă a fi nimeni.

Eram profesor la o universitate și chiar în vecinătatea locuinței mele stătea directorul departamentului de economie. Iar eu mă întrebam cum de era indian, însă numele lui era Doctor Gilbert Shaw. Un nume straniu, pentru că în India... *Gilbert Shaw*?

Până la urmă m-am dus la el și m-am prezentat. Și l-am întrebat: „Un lucru aș vrea și eu să știu, de-asta am venit. Cum de ai un nume atât de neobișnuit, Dr. Gilbert Shaw?”

Fața lui a devenit serioasă. Însă i-am zis: „Va trebui să-mi spui. Altminteri o să vin în fiecare zi și o să le spun și celorlalți din universitate: „Întrebați cum de a devenit acest om Gilbert Shaw.” Așa că mai bine spune-mi și gata.”

S-a speriat; mi-a zis: „Să nu mai spui nimănui, fiindcă sunt aici de doi ani și nu m-a mai întrebat nimeni. Adevărul e că numele meu era Githier Sahai. Dar când m-am dus la Londra ca să-mi iau doctoratul, mi l-am schimbat în Gilbert Shaw. Iar de când m-am întors... pare mai prestigios. Simplul nume pare să-i impresioneze pe oameni – Gilbert Shaw. Githier Sahai... sunt atâția Githier Sahai.” Githier e unul dintre numele lui Krishna, iar Sahai e casta sa.

Intrând în contact cu mii de oameni, am ajuns să cunosc astfel de minți bolnave. Până și schimbarea numelui, faptul că îi

dai o anumită coloratură ca să pară occidental – ca și cum ar fi fiul lui George Bernard Shaw sau cel puțin vreo rudă îndepărtată...

Oamenii vor să fie cineva. Dar asta se întâmplă din cauza fricii, a fricii că nu te cunoaște nimeni. Fie că ești sau nu, pentru ceilalți nu are nicio importanță. Indiferent dacă ai fost sau nu pe lume, nimeni n-o să-și aducă aminte.

Pe oameni nu-i interesează să trăiască, ci să-și aducă lumea aminte de ei.

Dar ce folos că-și aduce lumea aminte de tine când ești mort?

„...Călătorind astfel cu ochii larg deschiși, stau acum sub cer, sorbind dulcea splendoare zi și noapte. Osho, îmi pare că nu există întuneric, că nu există sfârșit, uneori îmi pare că nici măcar eu nu exist.”

Nu există întuneric. Întunericul nu înseamnă decât mai puțină lumină.

Ochii noștri nu sunt capabili, dar există animale, bufnițele, care pot să vadă noaptea – noaptea e ziua lor. Dimineața înseamnă pentru ele venirea nopții, deoarece ochii lor sunt atât de delicați încât nu pot să-i deschidă în razele fierbinți ale soarelui. De aceea cât e ziua de lungă ele stau în întuneric, iar cât e noaptea de lungă, sunt în lumină. Diferența dintre întuneric și lumină e numai de grade.

E la fel ca în cazul diferenței dintre frig și căldură: același termometru îți poate arăta ce temperatură e. E frig sau e cald? – diferența e numai de grade. Oriunde vezi lucruri opuse, adu-ți aminte: diferența e numai de grade. Nu există nicio opoziție nicăieri. Nu e nimic contradictoriu.

Și cu siguranță nu există sfârșit, pentru că nu există început. Existența a fost mereu, este și va fi, iar noi facem parte din ea. Poate că formele s-au schimbat, dar realitatea esențială rămâne aceeași.

Și mai spui tu: „Uneori îmi pare că nici măcar eu nu exist.” Ceea ce se întâmplă uneori va deveni în curând o recunoaștere permanentă a faptului că nu ești. Doar existența este.

Dar primele străfulgerări au început să-ți apară. Ai dreptate, cercul s-a închis. Devii din nou inocentă, plină de uimire. Aceasta este renașterea de care vorbea Iisus - „dacă nu vă nașteți din nou, în timpul acestei vieți, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu.”

Fiecare om trebuie să redevină copil înainte ca moartea să vină. Și-atunci nu mai există moarte; atunci mori conștient, știind perfect că e vorba numai de o reînnoire a corpului care a îmbătrânit și a devenit inutil. Te muți în altă casă.

Singura problemă legată de reajungerea la copilărie o reprezintă faptul că trebuie să renunți la tot ceea ce ai acceptat, din încredere și din frică, din partea familiei, din partea societății, a bisericii. A școlii.

Pentru asta e nevoie de curaj.

Dar lucrurile la care renunți sunt nesemnificative, iar ceea ce dobândești e atât de imens prin adevărul său, prin frumusețea sa, prin bucuria sa, încât merită să renunți la tot și să redevii un copil inocent.

Definiția pe care o dau eu sannyasului este aceasta: strădania de a redeveni copil. Desigur, a doua copilărie e cu mult diferită de prima: prima copilărie a fost neștiutoare, pe când a doua e inocentă. Hotarul e greu de stabilit, însă odată ce ai înțeles, e simplu. Copilul neștiutor pare inocent, însă își va pierde în curând neștiința. Va trebui să se umple de cunoștințe. Pe măsură ce crește, va trebui să-și însușească tot felul de cunoștințe ca să supraviețuiască în societate. Însă a doua copilărie vine după ce ai acumulat toate cunoștințele și ai ajuns apoi să-ți dai seama de zădărnicia lor și ai renunțat la ele. Nu mai e vorba de neștiință, ci de un tip cu totul diferit de cunoștință. E vorba de conștiință.

După aceea nu vei mai recădea în capcana umplerii cu cunoștințe. Prima copilărie a fost doar ceva negativ; a doua e ceva pozitiv.

Neștiință înseamnă absența cunoștințelor. Iar inocența înseamnă prezența mirării.

O tânără urmează să se căsătorească cu un grec. În noaptea dinaintea nunții, mama ei o ia deoparte. „Ascultă la mine”, îi spune

ea fiicei. „Grecii sunt puțin ciudați. Dacă îți va spune vreodată să te răsucești, vreau să te ridici din pat, să-ți împachetezi lucrurile și să te întorci la mine.”

Cuplul se căsătorește și totul e bine în primii doi ani.

Apoi într-una din nopți, pe când erau în pat, bărbatul îi spune femeii: „Iubito, acum răsucește-te.”

Ea se supără foarte rău, se ridică din pat, se îmbracă și începe să-și facă valiza. Când e gata de plecare, bărbatul derutat o întreabă: „Draga mea, stai o clipă. Ce s-a întâmplat?”

Abia stăpânindu-și lacrimile, femeia spune: „Mama mi-a zis că voi, grecii, sunteți ciudați și că dacă vreodată o să-mi spui să mă răsucesc, atunci să mă îmbrac, să plec și să mă întorc la ea.”

„Dar, scumpa mea”, îi zice bărbatul, „tu nu vrei să avem copii?”

Osho,

Din nou, ne inviți să-l omorâm pe Buddha când îl întâlnim în cale. Ai spus că maestrul reprezintă ultimul atașament și că vrei să renunți și la acesta, ca să fii cu totul liber. O, preaiubitul meu, problema nu e aceea că te iubesc prea mult: te-aș putea omori din iubire, fără să simt nicio durere. Însă adevărata problemă este că îmi placii prea mult! Îmi plac ochii tăi, mâinile tale, îmi place barba ta, îmi place fața ta, profilul tău. Și îmi place felul în care mergi, felul în care vorbești, felul în care râzi. Îmi place totul la tine, Osho – în afară, bineînțeles, de ceasurile tale. Toată viața mea am fost în căutarea frumosului: am fotografiat cele mai frumoase femei și cei mai frumoși bărbați din lume, dar niciodată, niciodată nu am dat peste o ființă care să cuprindă și fragila frumusețe a femeii, și grația austeră a unui bărbat. Cum mi-ar fi oare cu putință să teucid, dacă îmi placii mai mult decât orice asfințit, decât orice templu, decât orice pictură, decât orice poem, decât orice femeie, decât orice râu, decât orice sculptură – mai mult decât orice mi-a fost dat să văd vreodată? Iar tu trebuie că îmi știi și secretul meu bine păstrat: acela că eu mă reintrupez mereu doar ca să-mi bucur ochii.